

Arrest

nr. 60 208 van 26 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat C. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 januari 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt op 18 februari 2011 aan verzoeker betekend en vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2009 werd ingediend door:

(...), volgens paspoort gekend als

(...)

nationaliteit: Ghana

geboren te Techiman op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene beweert sedert een 6-tal jaar in België te verblijven en staft dit met een verklaring van de heer (J. K.) van 28.08.2009 waarin deze getuigt betrokkene reeds 6 jaar te kennen. Verder legt betrokkene nog een verklaring voor van de Ghaniaan Welfare Association van 03.10.2009 waarin gesteld wordt dat betrokkene 4 jaar actief is in de Ghaneese gemeenschap van Antwerpen, alsook 3 identificeerbare getuigenverklaringen van 28.08.2009, waarin 1 ondertekende bevestigt betrokkene reeds 3 jaar te kennen en waarin 2 ondertekenden bevestigen betrokkene reeds 2 jaar te kennen. Eveneens voegt hij een huurcontract op zijn naam toe voor de periode 07.11.2008 tot 07.11.2009. Gezien het gesolliciteerde karakter van de getuigenverklaringen die in functie van betrokkene werden opgemaakt en gezien het feit dat deze ondersteund worden door andere documenten - met uitzondering van het huurcontract van 07.11.2008 -, wordt het ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009 niet bewezen geacht. Wat betreft de overige documenten die betrokkene voorlegt: deze worden niet weerhouden aangezien ze niet identificeerbaar zijn.

Criterium 2.8A vereist ook dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene beweert dat hij zich heeft geïnformeerd, maar toont dit niet aan. Evenmin zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, het Nederlands probeert te studeren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”*

1.3. Op 18 februari 2011 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 10/01/2011, wordt aan (...) (alias Mark) (M) geboren te Techiman (Ghana), op (...), van Ghana nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 20/03/2011 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van: Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

Reden van de beslissing:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

Indien dit bevel niet wordt opgevolgd, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat de Raad als een enig middel beschouwt, voert de verzoekende partij de schending aan van het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, van de motiveringsplicht, machtsmisbruik, machtsafwending, een schending van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de hoorplicht en van artikel 32 van de vreemdelingenwet. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstructie van zijn middel betoogt verzoeker in verschillende onderdelen:

“II.1 BESTREDEN BESLISSING

De aanvraag tot regularisatie werd geweigerd op grond van een foutieve redenering :

M.b.t. criterium 2.8A wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij per 15.12.2009 reeds vijf jaar onafgebroken in België verblijft. Verder zou hij niet aannemelijk maken dat hij reeds eerder pogingen ondernam tot het bekomen van een legaal statuut.

II.2 SCHENDING INSTRUCTIE, IN HET BIJZONDER CRITERIUM 2.8A

Verzoeker toonde wel degelijk zijn ononderbroken verblijf gedurende vermelde periode aan, conform criterium 2.8A (stuk 2).

Dit blijkt uit de motivering zelf van de bestreden beslissing, die verwijst naar een verklaring van de heer (J. K.), die getuigt betrokkene reeds zes jaar te kennen.

Blijkbaar wordt deze verklaring niet bewijskrachtig genoeg geacht omwille van het “gesolliciteerde” karakter ervan.

In het kader van onderhavige regularisatieprocedure dient verzoeker een aantal zaken te bewijzen.

Gelet echter op het illegaal statuut van betrokkene is het quasi onmogelijk om officiële documenten van officiële instanties te bekomen en kan hij niet anders dan roeien met de riemen die hij heeft, nl. verklaringen van mensen uit zijn omgeving.

Verzoeker kon, gelet op zijn illegaal statuut immers evenmin een bankrekening openen en een bankkaart aanvragen, waardoor hij evenmin betalingsbewijzen van voeding, kledij,... kan bijbrengen. Evenmin vermelden talrijke kastickets van winkelketens, NMBS,... zijn naam, waardoor deze helemaal geen bewijswaarde kunnen hebben.

Uiteraard zijn de voorgebrachte verklaringen geschreven op verzoek, doch dit ontnemt hen geen bewijswaarde ! De facto wordt verzoeker valselijk beschuldigd van valsheid in geschrifte...

Wat zijn eerdere pogingen tot het bekomen van een legaal statuut betreft, is verzoeker in de onmogelijkheid om hiervan een bewijs voor te leggen, aangezien iedere procedure hem werd afgeraden. Conform de eerdere wetgeving was er juridisch gezien geen basis om (tot voor de instructie) een legaal statuut te bekomen. De facto wordt verzoeker op heden afgestraft omdat hij de eerlijke negatieve adviezen respecteerde, waar andere rechtszoekenden, die vaak onterecht en zonder enige schijn van kans een procedure opstartten wel degelijk hun heil vinden bij de nieuwe instructie, aangezien zij wel een bewijs kunnen voorbrengen, in tegenstelling tot conluent.

Uiteraard tart deze situatie ieder rechtvaardigheidsgevoel.

II.3 SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

Dat derhalve wel degelijk is voldaan aan het criterium 2.8B

Dat de negatieve beslissing van DVZ derhalve foutief gemotiveerd is (zie II.2, waaruit blijkt dat verzoekster wel in aanmerking komt voor regularisatie conform het criterium 2.8B), hetgeen een schending inhoudt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (B.S., 31 december 1980).

Dat er desbetreffende dan ook duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de beslissing van de DVZ, geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier;

II.4 MIDDEL VAN MACHTSMISBRUIK, MACHTSAFWENDING EN ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, INBREUK OP HOORPLICHT

Dat de rechtsleer van oordeel is dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de administratie zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij besluit betrokken belangen moeten worden afgewogen.

Dit houdt ook in dat bij onduidelijkheid van het dossier, eventueel bijkomende gegevens worden opgevraagd en verzoeker de kans wordt gegeven zich nader te verklaren in een interview, hetzij via bijkomende stukken.

Deze verplichting van de overheid blijkt eveneens uit art. 32 Vreemdelingenwet.

II.5 SCHENDING ART. 32 VREEMDELINGENWET

Uit de bestreden beslissing blijkt alleszins dat de regularisatie-aanvraag ontvankelijk was en niet kennelijk ongegrond.

Derhalve had art. 32 Vreemdelingenwet moeten worden toegepast en

- kan de DVZ of minister de regularisatie toestaan

- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van

Vreemdelingen (artikel 32 Vw). De Commissie roept de betrokkene op, geeft een advies en de minister of DVZ nemen vervolgens een (positieve of negatieve) beslissing. Een afwijking van het advies moet gemotiveerd worden.

De regularisatie werd niet toegestaan, noch werd verzoeker opgeroepen om te worden gehoord door de Commissie.

Derhalve werd aan verzoeker iedere mogelijkheid ontnomen om bijkomende stukken, waaronder bijkomende verklaringen aangaande zijn ononderbroken verblijf te bezorgen”

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

De Raad merkt op dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.3. Waar verzoeker louter de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* aanhaalt, laat hij evenwel na aan te geven welke algemene beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht alsook de wijze waarop de bestreden beslissing algemene beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen wordt verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet en artikel verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.7. De Raad merkt op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing dat het feit dat hij sinds 2003 in België zou verblijven, het Nederlands probeert te studeren, bereid is om te werken, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet weerhouden kan worden als een grond voor regularisatie, niet betwist.

2.8. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeer-akkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”*

De eerste bestreden beslissing stelt met betrekking tot de toepassing van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 het volgende: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene beweert sedert een 6-tal jaar in België te verblijven en staft dit met een verklaring van de heer J. K. {...} van 28.08.2009 waarin deze getuigt betrokkene reeds 6 jaar te kennen. Verder legt betrokkene nog een verklaring voor van de Ghanian Welfare Association van 03.10.2009 waarin gesteld wordt dat betrokkene 4 jaar actief is in de Ghaneese gemeenschap van Antwerpen, alsook 3 identificeerbare getuigenverklaringen van 28.08.2009, waarin 1 ondertekende bevestigt betrokkene reeds 3 jaar te kennen en waarin 2 ondertekenden bevestigen betrokkene reeds 2 jaar te kennen. Eveneens voegt hij een huurcontract op zijn naam toe voor de periode 07.11.2008 tot 07.11.2009. Gezien het gesolliciteerde karakter van de getuigenverklaringen die in functie van betrokkene werden opgemaakt en gezien het feit dat deze ondersteund worden door andere documenten - met uitzondering van het huurcontract van 07.11.2008 - , wordt het ononderbroken verblijf van 5 jaar in België ten laatste bereikt op 15.12.2009 niet bewezen geacht. Wat betreft de overige documenten die betrokkene voorlegt: deze worden niet weerhouden aangezien ze niet identificeerbaar zijn. Criterium 2.8A vereist ook dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene beweert dat hij zich*

heeft geïnformeerd, maar toont dit niet aan. Evenmin zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”

Uit het administratief dossier waarin zich de in punt 1.1 bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt blijkt dat verzoeker zich gebaseerd heeft op criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009. Onder het kopje *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”* stelde verzoeker het volgende:

“(…) a) Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf

Verzoeker is reeds in België sinds een 6-tal jaar. De stukken met betrekking tot zijn ononderbroken verblijf vanaf medio 2001 worden bijgebracht onder stuk 2.

- *2.a verklaring gekendheid;*
- *2.b aankoopbewijzen Aldi en Match dd. 23.02.2005 en 16.09.2005*
- *2.c treintickets 2008*
- *2.d foto's dd. 2006-2007*
- *2.e verklaring Ghana Welfare Association*
- *2.f huurcontract*

b) Vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf) in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijke afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum), hetzij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker raadpleegde meermaals een raadsman en/of maatschappelijk werker met het oog op regularisatie van zijn verblijfs situatie, doch hem werd altijd een negatief advies gegeven aangezien hij geen bijzondere politieke of humanitaire redenen kon achterhalen.

Verzoeker kan hiervan helaas geen bewijs meer voorbrengen.

Derhalve, werd wel degelijk, conform de instructie vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging ondernomen tot het bekomen van een wettig verblijf in België, waardoor eveneens aan deze voorwaarde is voldaan.”

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker verwacht dat deze het bewijs levert van een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België ten laatste bereikt op 15 december 2009 en dat deze aantoont dat hij voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Verzoekers betoog dat het gelet op zijn illegaal statuut *“quasi onmogelijk”* is om officiële documenten van officiële instanties neer te leggen doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker geeft zelf toe dat de door hem voorgebrachte verklaringen op verzoek zijn geschreven maar stelt dat dit niets ontnemt aan de bewijswaarde. Evenwel merkt de Raad op dat het aan het bestuur toekomt om de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het niet onwettig of onrechtmatig is om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennis en/of vrienden van verzoeker niet te beschouwen als een bewijs van een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar van verzoeker op het grondgebied. De verwerende partij kan onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen nagaan. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat het huurcontract van 7 november 2008 geen ononderbroken verblijf van 5 jaar in België, ten laatste bereikt op 15 december 2009, aantoont en dat de overige documenten die verzoeker neerlegt niet identificeerbaar zijn, niet betwist.

Verzoeker geeft in zijn betoog voorts zelf toe dat hij geen bewijs kan voorleggen van eerdere pogingen tot het bekomen van een legaal statuut *“aangezien iedere procedure hem werd afgeraden”*. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat verzoeker meent dat hij wordt gestraft omdat hij de eerlijke negatieve adviezen respecteerde, waar anderen die vaak onterecht en zonder schijn van kans een procedure opstarten wel degelijk hun heil vinden bij de nieuwe instructie. Verzoeker tracht slechts een rechtvaardiging te geven voor het feit dat hij in de onmogelijkheid is om een bewijs te bekomen van zijn eerdere pogingen omdat iedere procedure hem werd afgeraden, doch gaat met dit betoog volledig voorbij aan de motivering van de eerste bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd van zijn bewering in zijn aanvraag dat hij zich heeft geïnformeerd bij een raadsman en/of maatschappelijk werker.

Waar verzoeker stelt dat *“wel degelijk”* is voldaan aan het criterium 2.8.B merkt de Raad op dat dit mogelijks een materiële vergissing betreft en dat verzoeker beoogde te verwijzen naar het criterium

2.8.A van de vreemdelingenwet, zodat kan verwezen worden naar de bespreking aangaande de toepassing van criterium 2.8.A. Indien verzoeker toch beoogde de schending op te werpen van het criterium 2.8.B. merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij dit criterium 2.8.B. geschonden acht, derhalve dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoeker stelt dat *“bij onduidelijkheid van het dossier, eventueel bijkomende gegevens worden opgevraagd en verzoeker de kans wordt gegeven zich nader te verklaren in een interview, hetzij via bijkomende stukken”* merkt de Raad op dat een aanvrager van een gunstmaatregel, namelijk het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zelf zorgvuldig dient te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en er zorg voor dient te dragen dat zijn aanvraag vergezeld gaat van de vereiste stukken. Van de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan tevens verwacht worden dat hij zelf contact opneemt met de verwerende partij met het oog op het indienen van bijkomende stukken. Waar verzoeker met zijn argument de schending van de hoorplicht lijkt aan te voeren, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoeker erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd waarna terecht geconcludeerd werd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A. van de instructie. Zoals hoger reeds uiteengezet slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing zich steunt op verkeerde feitelijke gegevens, of dat deze verkeerd beoordeeld werden en dat op grond daarvan de bestreden beslissing onredelijk is. Verzoeker toont niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) werd miskend. Daar de aanvraag in casu door de verwerende partij als kennelijk ongegrond beschouwd wordt, zoals uit het geheel van de eerste bestreden beslissing blijkt, diende de verwerende partij niet het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te vragen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de verwerende partij verplicht is het advies van voormelde commissie te vragen.

2.9. Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

2.10. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, noch machtsmisbruik of machtsafwending wordt door verzoeker aangetoond. Evenmin toont verzoeker een schending aan van het artikel 32 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER